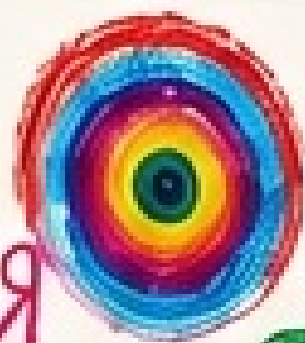

ІНСТРУКЦІЯ

ДЛЯ ДЖУЛЬЄТТИ

Віка Віноградова

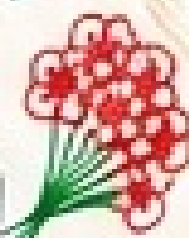
ІНСТРУКЦІЯ ДЛЯ ДЖУЛЬЄТТИ

або як не померти
від кохання

Віка Віноградова

Інструкція для Джульєтти, або Як не померти від кохання

Від автора

Розділ 1. Один відсоток

Від автора

Я є. Я існую. Я цінна. Я жива. Я у безпеці.

Колись ці п'ять речень були для мене просто словами. Я повторювала їх як заклинання, ще не до кінця розуміючи, навіщо вони мені.

А потім поступово почала відчувати.

Себе.

Своє тіло.

Його реакції.

Я навчилася розрізняти хімію і тривогу. Метеликів у животі й сигнал небезпеки. Навчилася не лише думати про те, який чоловік поруч зі мною, а й помічати, якою стаю поруч із ним я.

Мені спокійно чи тривожно? Я розслабляюся чи завмираю? Мені хочеться наблизитися чи моє тіло просить відійти? Я стаю більшою поруч із цією людиною чи потроху зникаю?

Моє тіло тепер розповідає мені набагато більше, ніж я колись мріяла від нього почути.

І одного дня я замислилася: а коли воно взагалі навчилося так уважно стежити за тим, чи безпечно мені?

Один із найстрашніших дитячих спогадів досі залишається зі мною.

Ми жили з батьками в Сибіру, посеред тайги, у вагончику, переробленому із залізничного вагона. Це було дивне, майже казкове місце: навколо — ліс, сніг і безкрайня тайга, а замість котів у нас удома жили білки.

Однієї ночі батьки пішли в гості й залишили мене вдома з однорічною сестричкою.

Я прокинулася від її плачу і покликала маму.

Ніхто не відповів.

І тоді я зрозуміла, що дорослих удома немає.

Мені було страшно самій. Але поруч плакала моя маленька сестра, і чомусь я вже знала: тепер я маю її заспокоїти. Я маю щось зробити. Маю впоратися.

Я відчинила вікно. Надворі було близько сорока градусів морозу. Я стояла біля нього, плакала й довго кричала в темну сибірську ніч:

— Мамо! Мамо! Мамо!

Мені здавалося, якщо кричати достатньо голосно, вона обов'язково почує. Якщо достатньо довго чекати — хтось обов'язково прийде.

Але ніхто не прийшов.

Після того в дитинстві я часто хворіла на бронхіти й гнійні ангіни. Не знаю, чи було між цими речами щось більше за простий збіг. Можливо, ні. Але іноді мені хочеться думати, що моє маленьке тіло теж запам'ятало ту ніч: морозне повітря, відчинене вікно, крик до болю в горлі й відчайдушну надію бути почутою.

Сьогодні, дивлячись на ту маленьку дівчинку вже дорослими очима, я думаю навіть не про мороз. Я думаю про те, що їй було страшно, а поруч не виявилось дорослого, який міг би сказати: «Я тут. Ти в безпеці. Тобі не потрібно зараз нікого рятувати. Я подбаю про вас обох».

Можливо, саме через це багато років по тому мені так легко давалося бути сильною. Брати відповідальність. Рятувати. Вирішувати. Справлятися самій. І так складно було повірити, що хтось може просто залишитися поруч. Не тому, що я заслужила. Не тому, що була зручною. Не тому, що правильно поводитися. А просто тому, що я є.

Можливо, тому я так довго шукала в інших людях доказ власного існування. Намагалася бути побаченою. Обраною. Почутою. Намагалася знайти того дорослого, який нарешті прийде на мій крик і скаже: «Все. Я тут».

Я шукала його в любові.

У чоловіках.

У близькості.

Іноді — навіть у болю.

А потім я написала цю книгу.

Але коли закінчила рукопис, раптом почала сумніватися, чи варто взагалі його видавати. Бо, перечитуючи написане, я побачила дещо, чого не помічала раніше.

Цю книгу написала маленька Віка.

Та сама фантазерка. Казкарка. Трохи фея, трохи циганка. Дівчинка, яка все життя вірила, що десь точно існує велике кохання, велика пригода і той самий чоловік. Яка вміла вигадувати цілі світи, закохуватися в них, прикрашати реальність блискітками й бігти за власними казками, навіть коли вони вже починали робити їй боляче.

І навіть обкладинку цієї книги придумала вона.

Якось на своєму улюбленому театральному гуртку я просто взяла кольорові олівці й намалювала свою мрію. Намалювала те, у що маленька Віка продовжувала вірити: свою казку, своє уявлення про любов, свій щасливий фінал. Минув час — і цей малюнок опинився на обкладинці.

Мені подобається думати, що маленька Віка сама намалювала обкладинку для історії, яку одного дня мала написати про себе.

Більше того, саме поки маленька Віка писала цю книгу, поруч із нею поступово з'являлася інша.

Доросла Віка. Віка Рейнікова.

Не та, яка заборонила маленькій Віці фантазувати.

Не та, яка сказала: «Досить дурниць. Час подорослішати».

А та, яка нарешті зрозуміла, навіщо маленькій Віці всі ці казки були потрібні.

Я почала бачити не лише чоловіків із цієї книги — я почала бачити себе поруч із ними. Свої реакції. Свої страхи. Свої порожнечі. Те, що я називала любов'ю. Те, що намагалася отримати від інших. І те, чого весь цей час не вміла дати собі сама.

Коли маленька Віка закінчила писати свою історію, саме Віка Рейнікова вирішила її видати.

Це було одне з перших рішень, яке доросла Віка ухвалила за них обох.

Не всупереч маленькій Віці.

А заради неї.

Бо тепер її не хочеться виправляти, соромитися чи ховати.

Її хочеться взяти за руку.

Ту саму дівчинку із Запоріжжя, яку всі знали як онуку моєї улюбленої бабусі — Галі Віноградової — і яку називали просто — Віка Віноградова.

Дівчинку, яка дуже рано навчилася бути дорослою, але так і не отримала тієї внутрішньої опори, з якої потім так легко будувати життя, любов і близькість.

Тому ця книга присвячується Віці Віноградовій.

Маленькій дівчинці, якою я колись була.

І всім таким самим дівчаткам — хоч би скільки років їм сьогодні не виповнилося.

Тим, хто колись недоотримав тієї фундаментальної любові й безпеки, з яких потім будується здатність не втрачати себе в іншому. Не просити любов там, де її немає. Не бігти за тим, хто йде. Не розбиватися щоразу на тисячі маленьких уламків.

Хоча тепер я знаю ще дещо.

Навіть якщо одного разу ти вже розбилася —
з уламків теж можна зібрати диско-кулю.

І знову відбивати світло.

Я є.

Я існую.

Я цінна.

Я жива.

Я в безпеці.

Розділ 1

Один відсоток

Вже на другій сесії з психотерапевтом ми намагалися визначити, навіщо мені потрібен чоловік.

Я губилася і не знаходила чіткої відповіді. Ми складали списки: чим я можу ділитися і що хочу отримувати натомість. Терапевт ставила незручні запитання, змушувала мене сумніватися у своїх відповідях, а наприкінці сесії дала домашнє завдання — описати чоловіка своєї мрії.

Я, недовго думаючи, склала цей список. Виявилося, я дуже чітко усвідомлювала, чого хочу. Але до кінця не вірила, що така людина існує, тож погоджувалася на менше. Я не дозволяла собі хотіти кращого. Була згодна уже на те, щоб мене просто обирали і не били. Смішно, але вже цього мені було достатньо.

Насправді ж чоловік моєї мрії був таким:

- Молодший за мене. На жаль, чоловіки живуть менше. Та і ровесники мої мають здебільшого гірший вигляд — на сайтах знайомств я це побачила дуже виразно.
- Гурман і спортсмен. Інакше у нас буде дуже мало спільних інтересів. Та й загалом було б чудово, якби зацікавлення плюс-мінус збігалися: фільми, книжки, їжа, спорт. Він має бути гурманом у всьому, а краще, якщо гурманом ще більшим, аніж я. Щоб я могла через нього розширюватися, а він міг прийняти всю мою глибину.
- Має відчуття смаку. Надивленість. Щоб він помічав це життя у деталях і насолоджувався ним. Тащився від якісних тканин і швів на

одязі, вмів поєднувати непоєднуване. Загалом, бачив світ так само, як бачу його я. А краще — навіть глибше й ширше.

- Заробляє більше за мене. Але не тому, що мені від нього потрібні гроші, а тому що йому повинно вистачати бюджету балувати мене без шкоди для себе, балувати більше, ніж я можу це робити сама. Коротше, я порахувала: заробляти треба втричі більше точно. Щоб він відповідав моєму рівню.
- Емоційно зрілий, який знає всі свої внутрішні особистості й приймає їх, а ще відчуває і приймає мої. Із здоровим типом прив'язаності або в постійній терапії. Любитель іноді рефлексувати і підтримувати глибокі діалоги без оцінних суджень. Емпатичний і зі здоровим почуттям гумору.
- І найважливіше — у нього має бути призначення. Справа всього його життя. Я б так хотіла радіти його досягненням. І щоб він радів моїм. Талант і перемоги близької людини дуже збуджують.

А ще я придумала правило трьох «С»:

- Не страшно.
- Не соромно.
- Не скучно.

І написала коротку інструкцію до себе: мене потрібно смішити, балувати і трахати.

Через деякий час я перечитала цей список і раптом побачила в ньому не тільки чоловіка своєї мрії. У кожному пункті ніби проступала краща версія Віки. І майже за кожним із цих пунктів я до неї не дотягувала. Десь я не відповідала своєму ідеалу. Десь узагалі не знала себе. Я ще не розуміла, що саме зі мною відбувається, але вперше у мене промайнула думка: можливо, цей список не тільки про нього. Можливо, він про мене. Можливо, я шукаю не чоловіка, а... себе. Я шукаю себе серед мільйонного натовпу і хапаюся за кожного, хто може допомогти мені втілити бодай один пункт із мого списку. А що означає — знайти себе? І як узагалі себе шукати?

Із цим мені ще належало розібратися: згадувати різні історії, значущі стосунки, випадкові зустрічі, власні вибори — і поступово збирати з них інструкцію для тієї частини себе, яка все ще вміла любити, як Джульєтта, але дуже хотіла навчитися жити в любові, а не помирати від неї.

Не знаю, сама я це вигадала чи десь прочитала, але в моїй голові існує теорія 1 / 9 / 90. Вона про те, що 100% людей діляться на три групи. Перша — це 1%. Люди виняткові. Це не означає, що вони хороші чи погані, бувають різні. Але їх об'єднує те, що вони інакше дивляться на цей світ. У них є своя філософія, і вона простежується в усьому: у діях, мисленні, виборі й способі жити. Вони часто здаються дивними — просто тому, що живуть не за загальноприйнятою інструкцією.

Наступна група людей — це 9%. Я називаю їх рибками-гупі. Вони живуть зграйками і схильні швидко перевзуватися. Зазвичай такі люди мають своїх послідовників із-поміж 90%. З часом хтось із цієї більшості перетворюється на «рибку-гупі», а згодом сама «рибка-гупі» виростає до того самого одного відсотка.

Остання група — це 90%. Люди, які просто живуть, часто не ставлячи собі запитання, хто вони і який слід хочуть залишити.

Колись і я була у цій групі — просто жила. Я досить туманно пам'ятаю ті часи, лише яскраві спалахи болісних спогадів, які так старанно намагалася стерти зі своєї пам'яті. З часом я почала розуміти: у мені є щось особливе. Але я все ще не могла прийняти це спокійно. Мені здавалося, що право бути яскравою потрібно заслужити болем, дисципліною і постійним подоланням труднощів.

Іноді я думала, що вже живу своє найкраще життя. На той момент це справді було так. У мене була відносно доросла донька, хороший хлопець, його прекрасна мама, яка доглядала за моєю дитиною після смерті бабусі, що теж жила з нами. Ми винаймали затишну двокімнатну квартиру на лівому березі столиці, у мене була висловуха шотландка, собака породи угорська вижла, молодша сестра-флористка, свій маленький стильний барчик у центрі столиці і консалтингова компанія.

І, можливо, я ніколи б не знайшла справжню себе, якби не 24 лютого 2022 року, коли вся країна прокинулася від вибухів. Почалася війна. Перша моя думка була: добре, що бабуса не застала цей день. Друга: що

робити? Потім метушня, повний шок, нерозуміння, неприйняття і паніка. Увечері, поки летіли ракети, я забивала кальян. Хороший хлопець панікував.

— Віко, біжімо в укриття. Тривожна валізка. Де документи? Гроші, золото, переноска для кішки?

Я продовжувала розкурювати кальян і, закинувши ноги на кухонний гарнітур, думала...

Я розуміла, що бігти нікуди. Нас багато, у нас немає машини, немає заощаджень, і я не знала, до кого звернутися по допомогу.

Мені подзвонила моя клієнтка з Чехії, з якою ми під час роботи над її проєктом зблизилися, і запропонувала свій будинок на Закарпатті. За кілька днів, після ночівлі на підлозі вокзалу в Івано-Франківську, ми опинилися в глухому селі біля кордону з Румунією.

Так почався мій незапланований період змін і внутрішніх трансформацій. Перший місяць ми чекали, що війна ось-ось закінчиться і ми повернемося у свою рутину. Усі зв'язки з друзями з Росії я обірвала. Я злилася й ненавиділа весь світ. Гроші закінчувалися, планів не було. Життя ніби зупинилося. Я розуміла одне: потрібно придумати, як заробляти, купити велику машину і якось рухатися далі.

У мене був друг, який займався продажем уживаних машин із Польщі. На той момент скасували розмитнення, тож з'явилася можливість придбати авто. Костя подзвонив мені й сказав, що є Mercedes ML 1999 року випуску за 1 200 доларів. Але потрібно о восьмій ранку бути в Кракові, інакше його заберуть. Я зібрала всі наші останні гроші, частину позичила в мамі Хорошого хлопця і автостопом рушила до Кракова. Вранці я була там.

Часу подумати у мене не було. За машиною переді мною вже стояла черга з п'яти мужиків. Я віддала конверт із грошима, забрала ключі, назвала його Стейтемом і... зрозуміла, що не вмію водити. Точніше, колись, під час вагітності, я вчилася на права і навіть успішно склала іспит. Успіх полягав у тому, що в мене був дев'ятий місяць вагітності й живіт був таким величезним, що іспит мені поставили автоматом. Кілька разів я брала машину в колишнього чоловіка, але обидві спроби водити закінчувалися провалом. Я плутала ліво і право, газ із гальмом, не вміла

виконувати розворот у три прийоми і, замість моргати фарами, кричала з вікна «Спааасііібааа!» водіям, які мене пропускали.

Але Стейтема потрібно було привезти додому. Тож хоч коліна і тремтіли, я сіла і поїхала. Це було феєрично. Через 28 годин я була в селі на іржавому тазику, який, за всіма прогнозами мужиків із черги, мав розвалитися дорогою.

Ще під час проходження кордону я вже сиділа у водійських чатах і розбиралася, як узагалі переганяють машини. У мене досить аналітичний склад розуму, я людина зібрана і звикла будувати систему. Усі перевозили машини по два-три дні, бо черги були кілометровими. Мені ж вдалося зробити це неймовірно швидко. Повернувшись додому, я продовжувала відповідати у чатах загубленим, як проскочити за три години, а не за три дні. Я ж по життю була рятівницею. Тому коли всі навколо панікували, я сіла і написала інструкцію «Як перегнати тачку за три години, а не за три дні».

Я завжди вміла майстерно писати інструкції. Тож уночі розіслала її у всі чати і до ранку стала зіркою. Люди дякували мені, надсилали промінчики добра, писали серенади і розривали особисті повідомлення замовленнями на перегін машин. Так я взялася за нову справу і почала заробляти. Не вміючи водити, я перегнала 22 машини за місяць. Стала однією з найкращих і найзатребуваніших перегонниць країни. Об'їздила всі гори, всі траси, спробувала майже всі марки автомобілів, почала курити й отримала затиски в тазостегнових суглобах. Але місія була виконана. Я усвідомила, що можу все.

Після цього відкриття відбулася наша перша непроста розмова з Хорошим хлопцем. Мені здавалося, якщо я змогла з нуля розібратися з машинами, страхом, дорогами і новою роботою, він теж може щось змінити у своєму житті. Йому теж потрібно було починати заново, вчитися новому, змінювати сферу діяльності, шукати опору.

Війна зачепила ще одне питання — час. Жити в моменті. Встигнути пожити. Встигнути народити. Я була старша за Хорошого хлопця на дев'ять років, і моя фертильність уже наближалась до червоної зони. Ми були разом вісім років, і за місяць до війни він нарешті зробив мені пропозицію в Парижі біля Ейфелевої вежі — з обручкою з діамантом, пляшкою Moët & Chandon і навіть скляними келихами. Напевно, про таке

могла мріяти будь-яка дівчина. Про весілля, дім, дитину і спільне життя. Але мрія не перетворювалася на рух.

Я вчилася крипті, коли скасували безкоштовне розмитнення, почала вчити французьку, мріючи переїхати до Парижа. Яка ж каша була в моїй голові! Точно не амарантова.

Коли спроби займатись криптою не виправдали моїх очікувань, я повернулася додому. Хороший хлопець не справлявся з панічними атаками і залишився жити в селі. Я знову взялася за один із заморожених консалтингових проєктів і поступово поверталася до рутини, але вже в абсолютно нових умовах. Мій бар працював погано. Нових замовлень на консалтинг не було. У мене не залишалося виходу, окрім як погодитися на партнерство в нашому новому консалтинговому проєкті і продати свій маленький бар.

Ми успішно запустились у роботу, раз на місяць на вихідні я їздила в село до Хорошого хлопця. Так минув майже рік. Нічого не змінювалося. Його спроби зайти в іншу сферу діяльності були безуспішними, а моя тривога росла.

Вечорами я збиралася з двома своїми друзями-чоловіками пити вино й проводили Вікатерапію. Головною темою для обговорення було: народжувати чи не народжувати? Зараз я згадую це з усмішкою, але тоді це було настільки важливо для мене, що я почала ставити Хорошому хлопцю умови: або він вмикається, щось змінює і ми стаємо справжньою сім'єю, або розходимося. Я чекала пропозиції руки і серця вісім років, але не могла чекати весілля і спільних дітей стільки — у мене просто фізіологічно не було часу.

Коли й Хороший хлопець це усвідомив, він вирішив повернутися додому. Але я не відступала. Або щось змінюй, або розходимося. Щось змінювати в нього не виходило. Напевно, він просто був не готовий. Не хотів іти, але й не міг нічого змінити. Кожен ранок починався зі скандалу, Хороший хлопець називав мене істеричкою і просив сховати свої яйця. Моя нервова система не витримувала, тож ми вирішили, що без парної терапії не обійтися.

Я гарячково почала шукати психолога. І, перебравши купу рекомендацій, врешті потрапила в одні дуже хороші руки. Я пам'ятаю нашу першу сесію.

Запит був один: як змінити Хорошого хлопця і зробити так, щоб він став чоловіком моєї мрії. Але, як виявилось, ситуація була складнішою. Поступово я прийшла до того, що змінювати потрібно не його, а себе, свої реакції, розбирати свої почуття й узагалі нарешті познайомитися зі справжньою собою.

І я почала це знайомство. Для початку ми з терапевтом взяли за питання самоцінності. Мені завжди здавалося, що з цим у мене все гаразд: я дбала про себе, займалася спортом, красиво вдягалася, балувала себе подарунками і була впевнена, що люблю себе достатньо. Але що більше ми заглиблювались, то більше питань з'являлося. Я розуміла, що багато моїх дій були не любов'ю до себе, а дисципліною, виживанням і спробою заслужити хороше ставлення. Я звикла підлаштовуватися, вгадувати настрій інших, бути зручною, сильною, сексуальною, рятівницею — якою завгодно і ким завгодно, тільки б мене обирали і не залишали. З дитинства я навчилася зчитувати людей раніше, ніж себе. Тому в дорослих стосунках часто знала, чого хоче інша людина, але не розуміла, чого хочу я сама. Саме з цього почалася справжня робота: не змінити чоловіка поруч, а вперше спробувати пізнати себе.

Мої перші стосунки були абсолютним повторенням стосунків моїх батьків. Я зустрічалася з бандитом, який мене знецінював, утискав, аб'юзив і бив. У нас удома під диваном зберігалася зброя, я знала всі болота з трупами. На мене майже наділи паранджу, я вміла ходити містом, не піднімаючи очей. Бо якби я подивилася на когось із чоловіків, одразу отримала б тумаків. Але закохана була по вуха. І мені здавалося, що я неймовірно щаслива, бо все місто його боялося. І я також. Тоді у маленькому сибірському містечку мати за хлопця бандита здавалося мені надзвичайною удачею.

Тож я не знаю, звідки в мене взялася сила волі покинути його. Після того як він вчергове мене відлупцював, я втекла в Україну до бабусі й цілий рік ще страждала за ним. Кожною клітиною свого тіла відчувала фізичний біль розриву. Намагалася його приворожити, пробувала стрибнути з мосту і повільно вбивала себе горем. Але мені вдалося впоратися. І зараз я усвідомлюю, наскільки мені пощастило, що він не одружився зі мною, і як сильно я вчинила, коли втекла.

Згодом у моєму житті з'явилася подруга — чемпіонка світу з побачень, як вона сама себе називала. Ця жінка здавалася мені пропрацьованою та

впевненою у собі. Саме з нею я й поїхала у свою першу відпустку. Там Чемпіонка з побачень навчила мене користуватися сайтами знайомств, і я створила свій перший профіль у дейтинг-застосунку. Вона розповідала, як визначати чоловіків за профілем, що писати їм першою, що відповідати, якщо першим пишуть вони. Це було так цікаво! Адже чоловіків у моєму житті на пальцях однієї руки можна було порахувати.

Я була страшенно закомплексованою в сексуальних питаннях, вважала себе абсолютно нецікавою для протилежної статі. Спочатку мені навіть соромно було зізнатися, що на сайтах знайомств я хочу зустріти чоловіка своєї мрії, тож я придумала, що так практикуватиму англійську мову. У своїй анкеті я так і написала: «Із задоволенням пригощу тебе коктейлем у своєму барі за можливість попрактикувати англійську». Це, до речі, з часом стало непоганим маркетинговим ходом для мого закладу. Купа іноземців, яким я не відповідала, приходили подивитися на мене в бар і робили мені касу.

Спочатку я ходила на побачення реально лише заради практикування англійської. І їх було багато, всіх уже й не згадаю. Я вчилася бути природною, намагалася навчитися фліртувати, але виходило в мене це дуже криво. Навіть на Вікатерапії я з друзями розігравала сценки, ніби хтось із них фліртує зі мною, а мені потрібно відповісти взаємно. Вигляд це мало дуже комічний, і треба було щось із цим робити. Тож я вирішила піти на танці, щоб розкривати свою жіночність і сексуальність. Але на танцях з'ясувалося, що я колода. Замість прогинатися, як кішечка, я відтискалася, замість сексуальних нарядів нап'ялювала на себе спортивний одяг.

Але з часом я почала змінюватися. Спершу відростила свій колір волосся, яке, як виявилося, було кучерявим, і полюбила перші сиві волосинки, які називала блискітками. Я мала смагляву шкіру і була у хорошій формі. Багато років спорту зробили моє тіло рельєфним і привабливим. Відносила елайнери і мала справжню голлівудську усмішку. Я зробила підтяжку грудей та інтимну пластику. На свої роки я мала справді приголомшливий вигляд.

Я давно перестала користуватися послугами косметолога і підживлювала свою красу зсередини. Наносила тільки яскраво-червоні рум'яна на центр вилиць і перенісся та золотистий крупний глітер на щоки, ставила цятки

під нижньою повікою сірим олівцем Clinique із мерехтінням і носила септум — кільце у носі. Усе це додавало мені юнацької наївності.

Я змінювала вбрання за настроєм і відчуттями. Обоожнювала вінтажні магазини й унікальні бренди. Жоден мій образ не залишався непоміченим. Часом здавалося, що речі самі мене знаходять.

Я могла за копійки купити італійський легкий піджак із натуральної вовни XXXL, одягти його зверху на піжамні штани та розтягнуту вигорілу майку і збирати десятки компліментів за день. Могла знайти одяг у стокових відділах Diesel, іноді навіть чоловічий, і мати у ньому несподівано яскравий вигляд. Мене постійно питали про мої парфуми. Фаворитами були Promise Frederic Malle та Naomi Goodsir Bois d'Ascèse, які розкривались на мені приголомшливо. Коли я гуляла у паризькому Galeries Lafayette, усі місцеві продавці бутиків зупиняли мене і казали, що я маю бездоганний вигляд і неймовірно пахну. У мене з'явилося відчуття, що я маю унікальний смак, тож я почала його розвивати ще більше — через сміливість і проявленість. У моєму житті з'явилися блискітки — і зовні, й усередині.

Коли моя донька була маленькою, я вдавала із себе фею і казала їй, що варто мені з'їсти грушу — і в мене з'явиться чарівний пилочок, який допоможе виконати будь-яке її бажання. Звісно ж, усі бажання я знала заздалегідь. Я з'їдала грушу, вдавала, що в мені з'являється пилочок, і діставала підготовлені подарунки. Вона пищала від захвату, а я наповнювалася її радістю.

Тепер я знову вчилася бути феєю і наповнюватися пилком. Я довше спала, довше валялася на підлозі, насолоджувалася променями сонця, усміхалася і раділа життю. Мені почали писати в месенджерах різні чоловіки, роблячи компліменти, і я, не роздумуючи, усіх запилювала. Мій стан позитивно позначався і на моєму бізнесі. Вечорами я наносила на обличчя блискітки і пурхала залом, як бабка. Іноді, коли хотілося побешкетувати, я працювала без спідньої білизни, щоб будити в собі сексуальність. На побаченнях я заглядала в очі кожному чоловікові й чекала хімії або знаку — це він. Весь час я була в очікуванні дива. Мені все ще здавалося, що якщо я зустріну чоловіка своєї мрії, то знайду справжній спокій і безкінечне щастя.

Та, можливо, мені потрібно було знайти насамперед себе, і тоді мій список вимог до чоловіка змінився б. А може, змінилося б саме запитання: не «Чи потрібен мені чоловік узагалі?», а «Навіщо він мені потрібен? Щоб заповнити мою порожнечу? Чи щоб розділити зі мною вже наповнене життя?». А якщо необхідність бути в партнерстві — це нав'язана історія? А якщо спочатку мені потрібно навчитися піклуватися про себе саму? А якщо чоловік потрібен не для того, щоб закрити мої порожнечі, а для того щоб розділити зі мною життя? Питання не закінчувалися. Моя голова кипіла, і я почувалася першокласницею, яка тільки почала вчити абетку.

Це було найскладніше навчання, яке тільки можна уявити. Напевно, найдовше. Таке, що триватиме увесь відведений мені час. Але ж важливим є не лише пункт призначення, а й сам шлях. І цей шлях може бути справді захопливою пригодою. Пригодою під назвою «Життя».